

PREMI SANT JOAN DE LITERATURA CATALANA 1993

A El premi Sant Joan de Literatura Catalana, convocat per la Fundació Caixa de Sabadell, és destinat a guardonar una obra de prosa literària (novel·la, narració, relat de viatges, memòries, biografia, diari, etc.), original i inèdita, escrita en llengua catalana, independentment de quina sigui la nacionalitat i residència de l'autor.

B L'extensió de l'obra presentada s'adequarà als usos editorials comuns, per tal de formar un llibre de dimensions comercials normals. L'obra presentada ha d'haver estat escrita amb anterioritat a la publicació de la present convocatòria.

C Els originals es presentaran per triplicat, mecanografiats a doble espai per una sola cara, convenientment relligats, i duran el nom, l'adreça i telèfon de l'autor. Si aquest desitja que l'obra sigui feta pública amb pseudònim, caldrà que ho indiqui expressament.

D El termini de presentació d'originals s'obrirà el dia 1 de març i es clourà el dia 1 de juny del present any 1993. La presentació es farà a la seu de la Fundació Caixa de Sabadell (carrer d'En Font 25, 08201 Sabadell).

El veredict del Jurat, que serà inapel·lable, es farà públic el primer dimecres d'octubre; en aquest cas, el dia 6. Els originals no premiats es podran recollir, a partir del dia 25 d'octubre, dins un termini màxim de tres mesos.

E L'import del Premi convocat és de 2.500.000 ptes, (18.010 ECUS).

F La Caixa d'Estalvis de Sabadell efectuarà una edició de l'obra premiada, que en cap cas no tindrà finalitats lucratives, sinó que serà destinada únicament i exclusiva a la divulgació pública de l'obra durant un període de temps no superior a sis mesos.

G El Jurat serà compost per Joan Perucho, Pere Gimferrer, Dolors Oller, Joaquim Sala-Sanahuja i Joan Ripoll.

H El Jurat seguirà el procediment de votacions successives fins a obtenir una majoria de vots a favor d'una obra determinada, que serà la guanyadora. Si el Jurat creu, tanmateix, que cap de les obres presentades no assoleix la qualitat mínima per ser publicada, el premi podrà no ser adjudicat. En cap cas, però, el premi no serà fraccionat.

I Les qüestions no previstes en aquestes bases les resoldrà el Jurat segons el seu lliure criteri.

J La presentació dels originals pressuposa l'acceptació íntegra de les presents bases i dels drets i obligacions que se'n deriven.

Sabadell, febrer de 1993.

FUNDACIÓ
Caixa de Sabadell

En memòria de Guillem Agulló

A propòsit del rac

Quan tothom parla de racisme i xenofòbia, i molts hi barregen pel mig els moviments de reivindicació nacional, cal recordar la dualitat indestruïble entre defensa de la pròpia diferència i el foment de la cultura de la tolerància. I constatar, ara més que mai, que si algú és víctima del racisme a casa nostra som els propis catalans com desgraciadament ho ha confirmat l'assassinat d'un jove català, de Burjassot, a mans de feixistes espanyols.

El racisme i la xenofòbia són, sens dubte, les pitjors formes d'intolerància. No són només la creença en la superioritat d'un grup humà sobre un altre, sinó que moltes vegades es manifesten com la negació dels drets elementals de l'altre grup racial, ètnic o cultural. Si la diferència entre els grups és racial o ètnica la resposta més comuna és la negació del dret a la vida, si la diferència és cultural la resposta més adient és la negació i persecució dels trets culturals aliens. I és que és més fàcil desfer-se d'un llibre que no pas d'un cadàver. És més agraït practicar la xenofòbia que el racisme. Espanya i la seva història així ens ho ha demostrat als catalans en la nostra pròpia pell.

Les solucions al racisme i la xenofòbia que afecten actualment als països desenvolupats passen per fomentar una cultura de la tolerància i per millorar la situació econòmica del tercer món. La tolerància s'ha de crear des d'una educació que no es fonamenti en l'etnocentrisme, però no per la via del coneixement d'unes cultures amb un major àmbit demogràfic o suposada universalitat, sinó precisament pel reconeixement de la riquesa de la diversitat, patrimoni de tota la humanitat. L'eliminació de l'etnocentrisme no pot ser un bot directe a un suposat universalisme, que sol ser l'universalisme de l'individualisme i el materialisme, sinó que cal veure en l'estimació del propi grup de perte-

nença la passa necessària envers l'estimació dels altres. De la defensa de la teva pròpia personalitat no pot sortir altra cosa que el respecte i el reconeixement de les cultures alienes i de la importància de respectar les altres visions del món de la resta de societats humanes. La solució a la situació econòmica del tercer món és una qüestió de voluntat política, mentre no es doni aquesta voluntat real de no donar almoïna sinó de crear fonts de riquesa, no s'assolirà l'objectiu desitjat.

Cal combatre tot acte racista, ja sigui la simple defensa d'una ideologia intolerant, l'agressió o l'assassinat. I cal alhora exercir activament la nostra solidaritat amb tots els pobles que pateixen aquest problema, des de Sudàfrica i els Estats Units, fins a les més properes Alemanya i Espanya.

A Catalunya també es donen actes racistes igualment condemnable, però no sembla que comptin amb el suport de les institucions com passa en aquests altres països, com ho demostren: la segregació racial mantinguda durant tants anys al règim de l'apartheid sudàfricà, la participació de la policia americana en el linxament de la població afroamericana, la passivitat de la policia alemanya davant els incidents de Rostock, o l'assassinat d'una ciutadana dominicana a Aravaca a mans d'un membre de les forces d'inseguretat de l'Estat espanyol.

En els últims mesos s'han produït